

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/41/2017
Identifikačné číslo spisu: 6115010868
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6115010868.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému N. C. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 13. februára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného N. C. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. marca 2016, 5To/13/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného N. C. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 14. decembra 2015, sp. zn. 1T/74/2015, uznal obvineného N. C. vinným z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Tr. zák., ktorý spáchal sčasti (v bodoch 2. a 3.) v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v podstate tak, že

1. v presne nezistenom čase od 19:10 hod. dňa 5. februára 2015 do 07:45 hod. dňa 6. februára 2015 doposiaľ nezisteným spôsobom poškodil na pobočke spoločnosti E. - T. Z. s. r. o. nachádzajúcej sa v F. F., na W. L.. XX poštovú schránku od firmy, v ktorej boli uschované kľúče od kancelárie č. 14, pomocou ktorých sa dostal do kancelárie, z ktorej následne odcudzil 2 ks počítačov zn. Lenovo C560, 1 ks myš zn. Lenovo, 3 ks monitorov zn. Assus VX239H-W, 1 ks klávesnice zn. Lenovo, 3 ks HDMI prepojovacích káblov, 1 ks adaptér do električky, 1 ks kávy zn. Latte scremato granulare o hmotnosti 500 g, 1 ks kávy zn. Sugar For vendig, 1 ks elektrotechnické IT kliešte, 1 ks krížový skrutkovač, 2 ks audiokáblov, 1 ks napájací el. kábel do PC a 1 ks fľaše vína zn. Rizling Vlašský o objeme 0,7 l, čím týmto svojim konaním spôsobil spoločnosti E. - T. Z. s. r. o. a jej majiteľovi Y. V.kodu krádežou v celkovej výške 2.150,- eur a to i napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1T 132/13, z 15. januára 2014 právoplatným 15. januára 2014 odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Tr. zák.,

2. v presne nezistenej dobe od 16:35 hod. dňa 9. februára 2015 do 07:45 hod. dňa 10. februára 2015 v F. F. na ul. V. pri obytnom dome č. XXB odcudzil z tam odparkovaného osobného motorového vozidla

zn. Peugeot Partner modrej metalízy, ev. č. F., technické manuály Dynamo meter v hodnote 906,- eur, kalibračný nástroj v hodnote 365,- eur takým spôsobom, že dlažobnou kockou rozbil okno na ľavých zadných posuvných dverách vozidla, kde následne z vnútra vozidla a to z batožinového priestoru odcudzil vyššie uvedené veci, čím svojim konaním spôsobil poškodeniu spoločnosti I. I. s. r. o. odcudzením vecí škodu vo výške 1.271,- eur a škodu poškodením motorového vozidla škodu vo výške 250,- eur a to i napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1T 132/13, z 15. januára 2014 právoplatným 15. januára 2014 odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Tr. zák.,

3. v presne nezistenej dobe od 19:00 hod. dňa 9. februára 2015 do 07:00 hod. dňa 10. februára 2015 v F. F. na ul. F. pri obytnom dome č. XX odcudzil z tam odparkovaného osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, modrej farby, ev. č. F. fotoaparát zn. Nikon typu D5100, čiernej farby, neznámeho výrobného čísla takým spôsobom, že dlažobnou kockou rozbil okno na ľavých a pravých predných dverách vozidla, kde následne z vnútra vozidla zo zadného sedadla odcudzil vyššie uvedený fotoaparát, čím svojim konaním spôsobil poškodenému MUDr. Y. K. odcudzením vecí škodu vo výške 500,- eur a škodu poškodením motorového vozidla škodu vo výške 150,- eur a to i napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1T 132/13, z 15. januára 2014 právoplatným 15. januára 2014 odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Tr. zák.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, 5, 8 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 287 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. škodu vo výške 159,21 eura, T. X. škodu vo výške 115,97 eura a spoločnosti UNIQA poisťovňa, a. s. škodu vo výške 579,86 eura.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu vo výrokoch o vine a treste odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 8. marca 2016, sp. zn. 5To/13/2016, zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému N. C. doručené 9. marca 2016 a jeho obhajcovi 11. marca 2016, podal obvinený 15. februára 2017 prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený namieta, že prvostupňový súd aj odvolací súd posúdili jeho konanie ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. v dôsledku čoho mu bol uložený neprímeraný trest. Cituje pritom znenie ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. a tvrdí, že na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu - vlámanie, nemožno prihliadnuť ako na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Podľa dovolateľa je ustanovenie § 212 ods. 4 Tr. zák. kvalifikovanou skutkovou podstatou aj k § 212 ods. 2 Tr. zák. a pri aplikácii § 138 písm. e) Tr. zák. by došlo k prelomeniu tejto zásady a porušeniu ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. Argumentuje pritom tým, že ak sa pripustí, že pri spôsobení väčšej škody trestným činom krádeže treba brať spôsobenú škodu len ako jeden znak, teda nejde o dva znaky a to malú škodu a zároveň aj väčšiu škodu, ale len o jednu škodu a to väčšiu škodu, musí sa dospieť k záveru, že právna kvalifikácia podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. má rovnaký počet znakov ako právna kvalifikácia podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. Aj z toho podľa dovolateľa vyplýva, že argumentácia prvostupňového súdu, ako aj stanoviska najvyššieho súdu (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116/2012, pozn.) je nesprávna, keď s poukazom na zákaz dvojitého pričítania (§ 38 ods. 1 Tr. zák.) by sa v tomto prípade musela aplikovať právna kvalifikácia podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. Na podporu tohto názoru cituje dovolateľ z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2011, sp. zn. 1Tdo 24/2009, a zo 4. októbra 2011, sp. zn. 4Tdo 20/2011.

V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu považuje obvinený za závažnejšiu námietku zjavnú neúmernosť trestu, ktorý mu bol uložený a ktorý naráža na zásadu primeranosti trestania. Poukazuje pritom na uznesenie a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z ktorých cituje, a tvrdí, že ak by sa pripustil výklad zákona v zmysle rozhodnutia okresného súdu, páchatel' krádeže vlámaním s odcudzeným napr. mobilným telefónom (nad 266,- eur) by sa z pohľadu trestu dostal na úroveň páchatel'a: sprenevery, ktorý by spôsobil škodu vo výške od 26.000,- eur do 133.000,- eur, prípadne podvodu, ak ním spôsobil škodu vo výške najmenej 26.000,- eur alebo by čin spáchal organizovanou skupinou, alebo poisťovacieho podvodu so škodou od 2.660,- eur do 26.000,- eur. V danom prípade mu bol uložený nepodmienečný trest vo výmere sedem rokov odňatia slobody a to pri spáchaní trestného činu krádeže, ktorým bola spôsobená malá škoda, pričom pre porovnanie poukazuje na to, že sedem rokov je dolnou hranicou napríklad pri trestnom čine zabitia, obchodovania s ľuďmi závažnejším spôsobom konania, vydieračského únosu, znásilnenia chránenej osoby alebo týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ktorým spôsobí ťažkú ujmu na zdraví alebo smrť. Z uvedeného je podľa dovolateľa zrejmé, že uložením tak vysokého trestu dáva súd na rovnakú úroveň hodnotu ľudského života a ľudskej dôstojnosti a hodnotu škody na majetku v zanedbateľnej výške. Uložený trest preto považuje za nezákonný a protiústavný.

Naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu vidí obvinený aj v tom, že použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. bol porušený zákon, keď pri súčasnom ukladaní úhrnného trestu zákon v § 38 ods. 7 Tr. zák. jednoznačne vylučuje použitie odsekov 4 až 6. Takéto navýšenie dolnej hranice trestnej sadzby sa následne premietlo do uloženia neprimerane prísneho trestu a to sedem rokov odňatia slobody nepodmienečne pri spáchaní trestného činu krádeže spôsobením malej škody.

V podstate z týchto dôvodov obvinený prostredníctvom obhajcu navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa dovolanie opiera, za súčasného zrušenia rozsudku okresného súdu zo 14. decembra 2015, č. k. 1T/74/2015-670, v spojení s uznesením krajského súdu z 8. marca 2016, č. k. 5To/13/2016, a prikázania veci súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Následne obvinený N. C. podaním doručeným okresnému súdu 10. mája 2017 rozšíril dôvody podaného dovolania aj o dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), e) Tr. por., keď podľa neho krajský súd rozhodoval o jeho odvolaní v nezákonnom zložení, resp. o jeho odvolaní rozhodoval prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Uvedené vyplýva z uznesenia krajského súdu z 2. apríla 2015, sp. zn. 2Nto/3/2015, podľa ktorého bol sudca JUDr. Ján Deák vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. V nadväznosti na to obvinený namieta, že senát krajského súdu rozhodol o zamietnutí jeho odvolania bez toho, aby sa oboznámil so spisom a nezaoberal sa dôvodmi jeho odvolania.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukazujúc na konkrétne časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu uviedla, že považuje právnu kvalifikáciu skutku, ktorého sa obvinený dopustil, za zákonnú a správnu. Rovnako za zákonnú a primeranú považuje trest, ktorý mu bol uložený. Navrhla preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Obvinený N. C. v reakcii na vyjadrenie prokurátorky prostredníctvom obhajcu uviedol, že prokurátorka vo svojom vyjadrení odkazuje len na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a na závery stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 116/2012, s ktorým sa nestotožňuje a ktoré spochybnili právnou argumentáciou, ako aj inými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zdôraznil, že bez ohľadu na okolnosti prípadu je trestná sadzba v zmysle § 212 ods. 4 Tr. zák. pri spôsobenej len malej škode neprimeraná a to v porovnaní s inými obdobnými trestnými činmi, ako aj vzhľadom na spoločenskú nebezpečnosť a tomu zodpovedajúci trest.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou

osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. b), e), i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Pokiaľ ide o dovolacie dôvody uvedené § 371 ods. 1 písm. b) a e) Tr. por., ktorých naplnenie vidí obvinený v tom, že členom senátu krajského súdu, ktorý rozhodol o jeho odvolaní, bol sudca JUDr. Ján Deák, ktorý mal byť podľa neho vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, treba v prvom rade uviesť, že ak v dovolaní uplatňovaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť obvinenému (ako dovolateľovi) v priebehu prvostupňového alebo dovolacieho súdneho konania známa a v týchto štádiách trestného konania ju neuplatnil, t. j. neuplatnil ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ju až v podanom dovolaní, v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. nemôže byť táto okolnosť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 35/2013].

Z tohto pohľadu je potom podstatným zistenie, že obvinený poznal zloženie senátu krajského súdu 5To, keďže ten rozhodoval už o jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby. Rovnako mu bolo známe, že člen tohto senátu JUDr. Ján Deák bol na základe vlastného oznámenia z rozhodovania o jeho väzbe vylúčený a to pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní, konkrétne k policajtovi por. Mgr. Martinovi Deákovi, ktorý je jeho synom a ktorý spracoval podnet na podanie návrhu na vzatie dovolateľa do väzby. Uznesenie o vylúčení menovaného sudcu mu totiž bolo doručené a i keď na doručení, ktorú si najvyšší súd vyžiadal, nie je uvedený dátum prevzatia, niet rozumného dôvodu pochybovať, že sa tak stalo v ten istý deň, kedy bolo predmetné uznesenie doručené ústavu na výkon väzby, v ktorom sa v tom čase nachádzal, t. j. 8. apríla 2015. Napriek tomu dovolateľ vylúčenie JUDr. Jána Deáka z rozhodovania vo veci samej nijak nenamietal, hoci tak mohol urobiť najneskôr na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní 8. marca 2016, ktorého sa zúčastnil. Preto podľa § 371 ods. 4 Tr. por. obvinený nemôže túto okolnosť úspešne použiť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) a e) Tr. por.

Napriek tomu najvyšší súd k tejto časti dovolania obvineného pre úplnosť dodáva, že dôvodom vylúčenia sudcu krajského súdu JUDr. Jána Deáka z rozhodovania o väzbe obvineného bolo iba to, že je otcom policajta por. Mgr. Martina Deáka, ktorý spracoval podnet na podanie návrhu na vzatie dovolateľa do väzby. Z obsahu predloženého spisu pritom vyplýva, že tento policajt okrem už zmieneného podnetu vydal v prípravnom konaní uznesenie o spojení vecí, bol prítomný pri odobratí pachovej stopy a obvineného vyzval na vydanie veci bez toho, aby vec ďalej akokoľvek vyšetroval. Nevykonal teda žiaden úkon, ktorý bol podkladom na rozhodnutie o vine a treste dovolateľa. Preto nazerajúc na vec nie čisto formalisticky, ale materiálne, len to, že v prípravnom konaní bol vo veci činný ako policajt syn sudcu, ktorý však nevykonal žiadne úkony, ktoré by mohli byť podkladom pre rozhodnutie o vine a treste, bez ďalšieho (automaticky) nevyklučuje dotknutého sudcu z neskoršieho vykonávania úkonov trestného konania vo veci samej (primerane pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Nicholas proti Cypru z 9. januára 2018, bod. 62).

Pokiaľ ide o námietky, ktoré obvinený podradil pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a ktoré smerujú proti výroku o vine, treba v prvom rade uviesť, že otázka právneho posúdenia konania páchatel'a, ktorý si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, už bola predmetom zjednocovacej činnosti najvyššieho súdu v zmysle § 22 a nasl. zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa stanoviska zverejneného v Zbierke pod č. 116/2012, ktoré trestnoprávne kolégium v záujme zabezpečenia jednotného výkladu a jednotného používania zákonov v tomto smere prijalo, uvedené

konanie páchatel'a naplňa zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je totiž v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

Dovolací súd sa so zreteľom na princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je aj predvídateľnosť súdneho rozhodovania, cíti byť týmto stanoviskom stále viazaný, keďže medzičasom nenastali žiadne okolnosti, ktoré by odôvodnili zmenu publikovanej judikatúry. Treba pritom zdôrazniť, že argumentácia, ktorú dovolateľ v tomto smere uplatnil (porušenie zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zák.), tvorila jadro odôvodnenia jedného z konkurujúcich si rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré boli podkladom pre prijatie stanoviska, pričom nezískala väčšinu trestnoprávneho kolégia, ktorá sa na základe dôvodov uvedených v predmetnom stanovisku priklonila k vyššie uvedenému výkladu. Len pre úplnosť sa v tejto súvislosti žiada dodať, že rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré obvinený v tejto časti dovolania poukazuje, boli vydané pred prijatím citovaného stanoviska.

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie zjavne nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ako tvrdí obvinený.

K námietkam dovolateľa, ktorými spochybňuje primeranosť (úmernosť) uloženého trestu a ktoré tiež podradil pod dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine (čo nie je tento prípad), možno výrok o treste nepadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Pritom vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

Povedané inými slovami, okrem nesprávnej aplikácie kogentných ustanovení týkajúcich sa ukladania trestu možno v dovolacom konaní úspešne namietať (a z pohľadu dovolacieho súdu skúmať) len to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, nie však (ne)primeranosť v rámci týchto kritérií uloženého trestu [§ 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.] a už vôbec nie to, že zákonodarcom ustanovená trestná sadzba nezodpovedá (podľa presvedčenia dovolateľa) typovej závažnosti trestne stíhaného konania.

Z tohto pohľadu je v posudzovanej veci podstatným to, že za zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. stanovil zákonodarca trest odňatia slobody na tri až desať rokov. Je teda zrejmé, že dovolateľovi bol napadnutým rozhodnutím uložený prípustný druh trestu a to v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že ani v tejto časti nie je dôvod dovolania splnený.

Uvedené napokon platí aj pokiaľ ide o námietku obvineného, že použitím ustanovenia § 38 ods. 5 veta pred bodkočiarkou Tr. zák., podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, bol porušený zákon, keď pri súčasnom ukladaní úhrnného trestu zákon v § 38 ods. 7 Tr. zák. jednoznačne vylučuje použitie odsekov 4 až 6. Odhliadnuc od toho, že ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. nemá kogentnú povahu, keďže odseky 4 až 6 tohto ustanovenia sa súčasne s ustanoveniami § 41 ods. 2 alebo § 42 Tr. zák. nepoužívajú iba vtedy, ak by ich súčasné použitie bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, poukazuje najvyšší súd na to, že obvinenému nebol ukladaný zvýšený úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., ale bol mu uložený úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. Teda bez toho, aby v dôsledku uplatnenia tzv. asperačnej zásady došlo k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby u najprísnejšieho zo zbierajúcich sa trestných činov, keďže tieto boli

spáchané v jednočinnom súbehu.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného N. C. podľa § 382 ods. 1 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.